

- Hvad jeg skulle have været, hvis jeg ikke var blevet journalist? Sanger. Jeg drømte om at blive den danske Caruso, når jeg efter fyraften sang så det gjaldede fra en stige i min fars maskinfabrik. Jeg fik også sangundervisning...men de fleste vil nok mene, det var godt, jeg holdt mig til journalistikken, siger Paul Nielsen med det sædvanlige glimt i de troskyldige blå øjne.

Mennesket i centrum

PN sætter punktum for 56 år i journalistik

Tekst: Lars Juul Foto: Lene Sørensen

HORSENS - Engang sidst i 30'erne løb en ung knægt rundt i Kolding for at sælge nyheder til byens aviser for 25 øre stykket. Prisen var dog 50 øre, hvis avisen fik eneret.

- Men da der var tre aviser, fandt jeg jo ret hurtigt ud af, at der var flere penge i at sælge nyheden til dem allesammen. Det var både første og sidste gang, jeg udviste nogen form for økonomisk sans, fortæller knægten, der i mellemtiden er blevet voksen og nu efterhånden har næsten 60 år bag sig i avisbranchen.

Nu skal det være slut. Med udgangen af denne måned er Paul Nielsen ikke længere fast free Lance-medarbejder på Horsens Folkeblad i byen, der har været udgangspunktet for langt den største del af hans liv og virke.

Liva og Børge

Men i Kolding startede det, og nyheder var ikke det eneste, han solgte. Et interview med Liva Wel, der besøgte Kolding, kunne byens Folkeblad også bruge - det gav mere end 25 øre - og Børge Rosenbaum, der senere blev verdensberømt under navnet Victor Borge, var næste offer for den entusiastiske købmandslærling, der ville være journalist.

Det blev han, og langt de fleste af sine officielt godt 56 år i journalistik har Paul Nielsen tilbragt i Horsens, den by han kom til at holde så meget af, at han blev der, trods tilbud fra både et stort københavnsk dagblad og fra Radioavisen, dengang den hed Pressens Radioavis.

Journalist i Australien

En enkelt afstikker til Australien blev det dog til, men begivenhederne i den australske guldmineby Kalgoorlie kunne slet ikke måle sig med, hvad der skete i Horsens.

- Næh, det mest ophidsende i min tid i byen var faktisk en rets-sag mod en cykeltyv, fortæller Paul Nielsen, der også oplevede tilværelsen som uld-arbejder, maskinarbejder og meget mere under sit to år lange ophold i Australien sidst i 40'erne.

Han tog derned sammen med kone og børn for at være sammen med sine forældre og sine søskende, efter at faderen havde flyttet sin maskinfabrik fra Kolding til den anden ende af verden. Men længslen efter Horsens blev for stor, og da journalisten ikke havde råd til at betale billetten hjem, måtte han tage hyre i maskinen på et dansk skib for at få sig og familien bragt i sikker havn i Horsens.

Første stop: Middelfart

- Men ellers må jeg sige, at det der med praktisk, manuelt arbejde ikke lige var noget, der lå til mig. Det fandt min far også hurtigt ud af, så i hans maskinfabrik skulle jeg ikke arbejde. I stedet fik jeg en købmandsuddannelse, men jeg vidste allerede dengang, at jeg ville være journalist - og da min far syntes, jeg var gammel nok til at komme ind i det fag, gav han mig et otte dages tog-kort med besked på at skaffe mig en læreplads.

- Første stop blev Middelfart Venstreblad, og da redaktøren spurgte, hvorfor jeg ville arbejde netop der, svarede jeg, at jeg enten ville arbejde på en konservativ eller på en Venstre-avis. Nå, sagde redaktøren, jamen det her Venstreblad er radikalt.

- Da lærte jeg, at det er godt at sætte sig lidt ind i tingene på forhånd, hvis man skal arbejde som journalist. Nu om dage hedder det vist research.

Næste stop: Horsens

Næste stop var Horsens, hvor Folkebladet ikke havde brug for en journalistelev. Det havde derimod naboen, Horsens Avis, hvor den unge Paul startede 1. marts 1940.

Han skrev om kriminelle og politifolk, bønder og sportsfolk, direktører og arbejdere, husmødre og politikere, kunstnere og skuespillere - og mange, mange flere.

Og han var med til at drille den tyske besættelsesmagt i avisen - der en overgang blev lukket - og til at tage mod våben fra engelske fly. Han blev gift og fik børn, nåede turen til Australien - og pludselig var 40'erne og 50'erne gået, avisverdenen havde ændret sig, Horsens Avis nærmede sig sit endeligt - og Folkebladet kunne godt bruge en mand, der havde 20 års erfaring i journalistik og næsten lige så mange års erfaring i byen.

Kniv og gaffel

For han kendte jo en ustyrlig masse mennesker - og var selv et af byens kendte ansigter.

- Jaja, jeg kender da godt mit øgenavn - Paul kniv-og gaffel - og ja, jeg rendte rundt til alverdens begivenheder, hvor der også var mad og drikke på bordet.

- For en journalist skal ud, hvor der er mennesker - ud at vise sig i byens liv. Han skal gøre sin arbejdsplads og sig selv kendt, og den tid, han investerer i at bevæge sig rundt i byen og møde mennesker, får han rigelig kompensation for, når folk henvender sig til ham, hvis de har en historie, de gerne vil fortælle.

- Jeg har skam også flintret rundt til generalforsamlinger, sportsbegivenheder, møder og andre arrangementer, hvor der ikke blev serveret noget, siger han med sit meget store smil.

Tænk positivt

Skulle Paul Nielsen skrive en lærebog om sin opfattelse af journalistik, ville 1. kapitel hedde: Mennesket i centrum, kapitel 2: Ud i samfundet - og kapitel 3: Tænk positivt.

- Ja, du har da ret i, at jeg altid har bestrebt mig på at se de lyse sider af tilværelsen, og at afspejle dem. Jeg har skrevet om både menneskelige tragedier og om firma-lukninger og tab af arbejdspladser og økonomiske problemer. Men jeg vil langt hellere berette om, hvad der gik godt, end om, hvad der gik skævt.

I mange år har (PN) anmeldt kunst og teater - og her har han altså ind imellem været nødt til at skrive, at noget var rigtig skidt. I

hvert fald efter hans mening.

- Faktisk blev jeg engang taget fra teaterstoffet på Horsens Avis, fordi en teaterdirektør havde klaget til redaktøren over en af mine anmeldelser. Men det varede nu kun en enkelt forestilling, inden redaktøren måtte give mig ret i, at det ikke altid kunne lade sig gøre at skrive positivt om de forestillinger, der kom til byen, og næste gang sad jeg igen på anmelderpladsen.

Tid til Tove

Det positive livssyn er ikke svækket af en kræft-operation for et par år siden - »det hele er fjernet, og jeg har det fremragende«. Kun kniber det lidt, når han taler om sin hustru gennem 53 år, Tove, der siden en fejl-operation på Vejle Sygehus for 12 år siden har haft mange perioder med stærke smerter.

- Det har ødelagt hendes tredje alder. Vi lagde sag an, men fejloperationen var et hændeligt uheld, lød kendelsen. Det hjælper os jo ikke alverden.

- Men nu får jeg da tid til at være mere hjemme hos hende - og det fortjener hun. For jeg må nok indrømme, at mine børn blev store, næsten uden at jeg bemærkede det, siger Paul Nielsen, der i dag kan glæde sig over at have sine tre døtre med familier ikke alt for langt væk.

Det sidste punktum?

For da PN gik på pension som 67-årig i 1988, var det ikke på fuld tid - hvad Folkebladets læsere vil have bemærket gennem årene. Og han har da også lige et par kunst-udstillinger at kigge på samt en teaterforestilling lørdag aften, der skal anmeldes, inden han kan sætte det sidste punktum for sin sidste artikel til Folkebladet.

Men lur os, om han ikke også i fremtiden falder over en nyhed eller to, som han slet ikke mener, Folkebladets læsere kan undvære - og lur os, om han ikke har ret.

Så kan det godt være, han vil forlange lidt mere end 25 øre for nyheden.